

[Hans Kjær.]

praksis, skal jeg ikke fortie, at jeg finder det rigtigst, om begrebet „rimelig avance“ om muligt bør sikre et afkast af risikovillig kapital, der står mål med afkastet af sikker passiv pengeanbringelse. Ellers er der jo ikke noget incitament til at påkalde den risikovillige kapital.

Men jeg tror, at det fortsat er omkostningsstigningernes udhulning af konkurrenceevnen, der bærer hovedansvaret for dansk erhvervslivs største problem, som er den for ringe indtjeningssevne. Det interessante i sagen er imidlertid, at den rejste debat kan fremme det, som jeg også får fra denne talerstol har påpeget nødvendigheden af: en større erhvervsforståelse både politisk og folkelig. Dagbladet Aktuelt bragte historien under overskriften „Koncern forlanger fordobling af profitten“. Ja, det er vel mere beklageligt end overraskende. Men det understreger kun, at forståelsen for erhvervenes betydning for helheden i det danske samfund er for ringe. Så meget glædeligere er det, at kredse inden for fagbevægelsen, Aktueltsejere, i den næste reaktion viste betydelig større forståelse for problemstillingens alvor og betydningen for samfundet.

Det fører mig direkte over i nogle bemærkninger om det, som jeg anser for det vigtigste arbejdsredskab, folketinget til dato har haft i sin hånd: redegørelsen om perspektivplanlægningen. Den viser følgerne af, at man politisk har været ivrig for at skabe forbedringer uden tilstrækkelig dybtgående overvejelser af de samfundsøkonomiske konsekvenser, uden den nødvendige afbalancering mellem den økonomiske vækst og den offentlige indsats. Det bør nu være åbenbart for alle, at vi må tage alvorligt fat på den langsigtede prioritering med de betydelige krav til offentlig indsats, som vi alle ved de kommende år gør påkrævet. Lad mig blot nævne indsatsen imod forureningen, når rapporten fra det nedsatte råd nu snart foreligger. Det tvinger os til at prioritere, men også til at prioritere bagud, stadig at vurdere, om de ting, vi for så vidt velmenende osv. har sagt ja til, skal vige for nye opgaver, som trænger sig på, som måske er vigtigere, men som ellers bremses.

Men først og fremmest viser redegørelsen, at vi i langt højere grad må bremse op for

den beslaglæggelse af personelle og økonomiske ressourcer, der har udviklet sig i den offentlige sektor de sidste 10 år, og som, hvis vi ikke griber ind, vil fortsætte og forstærkes de næste 15 år. Vi må lære at forstå, at der må være plads til den nødvendige erhvervs ekspansion, hvis vi skal få den nødvendige indtjeningssevne og velstand i samfundet. Allerede nu befinder vi os på et punkt, hvor vi begynder at se resultater af den prisværdige indsats, som regeringen har foretaget ved indførelse af personalelofter, ved skærpet budgetlægning og ved gentagne afdæmpninger af stigningstakten på en række områder, en indsats, som bestemt ikke altid har haft oppositionens bevågenhed. Jeg skal for ikke at belaste hr. Lysholt Hansens nervesystem lade være med at citere tal. Man husker, at jeg blev angrebet under finanslovsforslagets tredje behandling for, at jeg havde givet tal, der beviste denne forskel. De blev korrigeret af mit partis finanspolitiske ordfører, hr. Niels Ravn, og viste sig at være væsentligt større end dem, jeg havde kunnet regne mig til. Derfor vil jeg ikke opgive tal; det kan jo være, de denne gang også bliver endnu større.

Vi ser derfor i det konservative folkeparti med tilfredshed på, at regeringen har besluttet sig til endnu en ekstra indsats — uden at afvente de nødvendige drøftelser af den langsigtede opgave — med sigte på hurtigt at overføre ressourcer fra den offentlige sektor til den private sektor, allerede med virkning fra dette og efterfølgende finansår. Vi hilser også de bebudede forhandlinger med de kommunale organisationer velkommen. Vi ved, at mange kommuner har problemer i forhold til kommunens vækst og i forhold til de pålagte opgavers løsning, men desuagtet finder vi det helt nødvendigt, at der tilstræbes den størst mulige koordinering af samtlige offentlige udgifter.

For mit parti står det klart, at årvågenhed over for den offentlige udgiftssektor ikke alene klares ved en påpasselighed over for investeringer, men i lige så høj grad kræver en indsats over for driftsudgifterne og personaleforbruget. Det gælder såvel over for de egentlige administrative udgifter som over for den øgede indsats af serviceydelse, som vi jo alle gerne vil være